บันทึกในปฏิทินมายา II การตีความจากญษณสมาธิ ของ พระ รัตน์ รตนญาโณ โดย เกียรติ ศักดิ์ แสงสุวรรณ และแนวคิดทางธรณีวิทยา โดยหน่วยวิจัยแผ่นดินไหว

เกริ่นนำ

ปัจจุบันได้มีรายงานข่าวทั้งจากสื่อทุกรูปแบบเกี่ยวกับปฏิทินของชาวมายา รวมทั้งจากสำนักข่าววอชิงตันโพสต์ (Washington Post) และฟ็อกนิวส์ (Fox News) เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2554 กล่าวถึงปฏิทินชาวมายาชุดที่สอง ว่าในปลายปี ค.ศ. 2012 หรือ พ.ศ. 2555 จะเป็นวันสิ้นโลก ทำให้เป็นการยืนยันว่าปฏิทินมายาชุดที่ 1 ถูกต้อง แต่ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญอีกด้านหนึ่งเสนอว่าการแปลภาษาจากหลักศิลาจารึกที่อ้างถึงปฏิทินยายาดังกล่าวมีความคลาดเคลื่อน รวมถึงเจ้าหน้าที่จากสถาบันประวัติศาสตร์และโบราณคดีของเม็กซิโก ก็ให้ความเห็นขัดแย้งมานานแล้วว่า เป็นการแปลความหมายแบบผิดเพี้ยน หรือเป็นการคิดไปเองของชาวตะวันตกต่อเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในช่วงเวลาสุดท้านของปฏิทินชาวมายาที่จะสิ้นสุดลงใน “วันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 2012” ผลทำให้เกิดกระแสความสนใจและความกังวลขึ้นมาและทำให้ผู้เชี่ยวชาญชนเผ่ามายาประมาณ 60 คน รวมตัวจะเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งพบศิลาจารึกในปาลันเก เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับจุดจบของยุคหนึ่งและเป็นจุดเริ่มต้นของอีกยุคหนึ่ง เนื้อหาที่ตีความออกมาจากศิลาจารึกก็มีผู้อ่านและแปลความออกมาโดยสรุปว่า

> “โลกมนุษย์จะถึงจุดจบ หรืออาจมีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงของโลกครั้งใหญ่ ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2012 และเกี่ยวข้องกับเทพโบลอนยกเต (Bolon yokte) ซึ่งเป็นเทพแห่งสงครามและการสร้างสรรค์”

ซึ่งถ้าเราสังเกตจากภาพข้างล่าวจะเห็นว่ามีภาพที่สำคัญอยู่สองภาพ คือ ภาพหลักศิลาจารึกที่บันทึกข้อความเป็นอักขระมายันที่ได้แปลความออกมา (รูป 1) และอีกรูปหนึ่งเป็นภาพศิลาจารึกที่สลักเป็นรูปเทพโบลอนยกเต (รูป 2) ในอิริยาบถที่แขนซ้ายเหยียดออกไปจนสุดเพื่อค้ำยันแท่งหินที่วางอยู่ใกล้เท้าซ้าย ในขณะที่ท่อนขาทางขวายันติดอยู่กับแผ่นหินรูปวงกลม โดยแผ่นวงกลมที่แท่งหินอีกแท่งหนึ่งวางติดอยู่ด้านบน อย่างไรก็ตามในเนื้อหาของข่าวนั้นไม่ได้ให้ข้อมูลการตีความหมายจากภาพสลักหินไว้

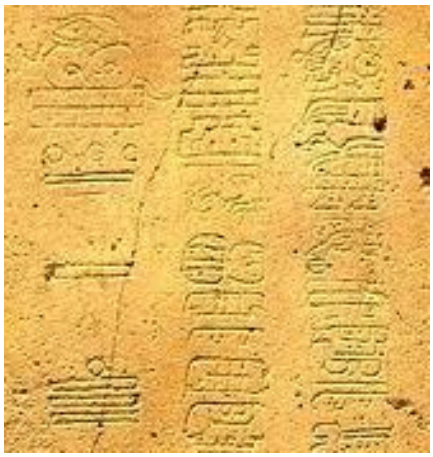

รูป 1 หลักศิลาจารึกที่จารึกอักขระมายา

รูป 2 เทพโบลอนยกเตในลักษณะยืน

สำหรับภาพหลักศิลาจารึกที่บันทึกเป็นอักขระมายา จากภาพที่แสดงให้เห็นดูเหมือนว่าศิลาจารึกนี้ไม่ควรจัดเป็นปฏิทินมายาชุดที่สอง เพราะไม่ได้แสดงวิธีการนับวันเดือนปีและยุคต่างๆ เช่น ยุคบักตัน (baktun) ทั้ง 13 บักตุน เป็นต้น อย่างที่ปฏิทินมายาชุดที่หนึ่งใช้นับ เพราะปฏิทินมายามีลักษณะเป็นล้อวงกลมซ้อนกันและมีฟันเฟืองเป็นกลไกการหมุนเพื่อใช้นับวันเวลา (รูป 3) ดังนั้นหลักศิลาจารึกล่าสุดที่ทางการเม็กซิโกเปิดเผยจึงควรเป็นข้อความหรือสาสน์ที่ชาวมายาต้องการสื่อออกมาเพื่อยืนยันการสิ้นสุดของยุคสุดท้ายตามวงรอบปฏิทินอันยาวนานของชาวมายามากกว่า

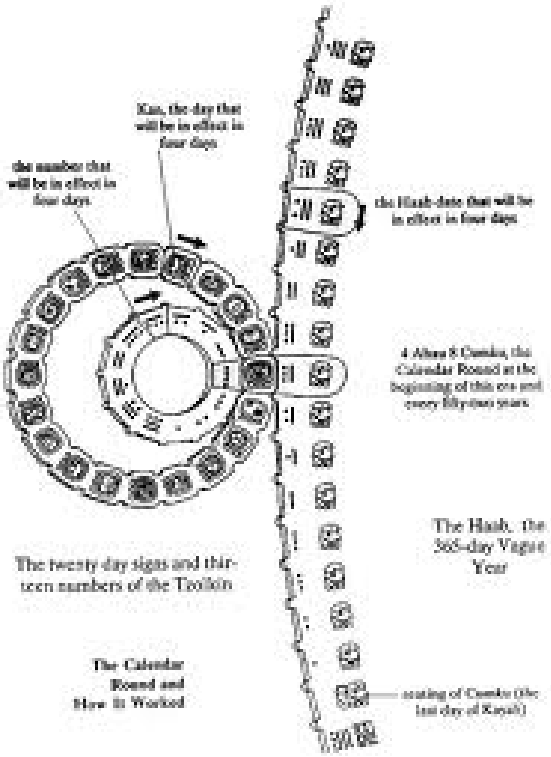

รูป 3 ปฏิทินมายา แบบนับยาว (Long Count)

และสำหรับศิลาสลักภาพเทพโบลอนยกเตอาจกล่าวได้ว่าเป็นการเน้นย้ำหรือสรุปข้อความที่บันทึกไว้ให้เหมือนกับเป็นการวาดภาพประกอบคำบรรยาย เพื่อให้เห็นภาพและเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น แต่ทว่าก็ยังไม่มีใครที่ตีความหมายภาพสลักหินดังกล่าวออกมาเช่นกัน จากการนำเสนอข่าวออกไปทั่วโลกนี้เองส่งผลทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์และการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับปฏิทินมายาขึ้นอีก โดยเฉพาะทางสื่อออนไลน์ที่ในปัจจุบันนี้มีการกล่าวถึงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในช่วงปลายปี ค.ศ. 2012 ตั้งแต่ความคิดเห็นด้านที่มองว่าไม่น่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นทั้งสิ้น กับอีกด้านที่ได้แสดงความวิตกกังวลต่อเหตุภัยพิบัติทั้งขนาดเล็กจนถึงขนาดใหญ่ในลักษณะต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในช่วงเปลี่ยนผ่านของยุคเก่าเข้าไปสู่ยุคใหม่ ตลอดจนเสนอแนะวิธีการเตรียมตัวเพื่อความอยู่รอดปลอดภัยแก่ชีวิตในอนาคต ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกที่ในบ้านเราจะมีเหตุการณ์ดังกล่าวคือมีทั้งคนเชื่อและไม่เชื่อ คนที่ตระหนกจนไม่ตระหนัก

ความเล้นลับในอดีต

ในบรรดาข้อมูลที่นำเสนอการตีความปริศนาปฏิทินมายาและการคาดการณ์อนาคตที่มีอยู่มากมายนั้น มีข้อมูลอยู่ชุดหนึ่งที่ได้ตีความออกมาเผยแพร่ โดยได้แสดงขอบเขตเนื้อหาของปฏิทินมายาและเหตุการณ์อนาคตไดว้อย่างกว้างใหญ่ไพศาลมาก เพราะไม่เพียงแต่ให้ข้อมูลที่ตีความจากปฏิทินมายาเท่านั้น แต่ยังได้ตีความเชื่อมโยงกับสิ่งก่อสร้างในยุคก่อนประวัติศาสตร์ที่เป็นปริศนาท้าทายภูมิปัญญามนุษย์ในยุคปัจจุบัน ทั้งจากมหาพีระมิดที่เมืองกิชา ประเทศอียิปต์ กลุ่มก้อนหินประหลาดสโตนเฮนจ์ (Stone Henge) ที่ตั้งอยู่กลางทุ่งราบซอลส์เบอรีอันกว้างใหญ่ในตอนใต้ของประเทศอังกฤษ โดยส่วนที่เกี่ยวข้องกับปฏิทินมายานั้นได้ตีความออกมาจากภาพหินแกะสลักที่ในทางโบราณคดีเรียกว่า “ศิลาสุริยะ (Sun Stone)” ซึ่งถูกสร้างขึ้นในช่วงอารยะธรรม มายา-แอซเทค (Maya-Aztec)

ข้อมูลโดยภาพรวมนั้นได้แสดงถึงมูลเหตุของการสร้างมหาพีระมิด การสร้างและความหมายสโตเฮนจ์ จนถึงความหมายของศิลาสุริยะที่สัมพันธ์กับปฏิทินมายาแบบนับยาว (Long Count) โดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งก่อสร้างทั้งหมดจากในอดีตที่ผ่านนั้นคือ สื่อความหมายที่คนจากยุคนั้นได้กล่าวถึงเรื่องราวที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันทั้งหมาดเพื่อสื่อสารให้กับคนในยุคอนาคตของเขา หรือก็คือคนในยุคปัจจุบันให้ได้รับรู้และตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

การตีความที่เชื่อมโยงความหมายสิ่งก่อสร้างจากสถานที่ต่างๆ ที่อยู่ห่างไกลกันคนละทวีปเช่นนี้ นับว่าเป็นการตีความที่ยังไม่มีใครเคยเสนอมาก่อน ซึ่งพบว่ามีข้อมูลใหม่ที่น่าสนใจทางดารา

ศาสตร์ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของโลกในปัจจุบันนี้ที่สัมพันธ์กับระบบดาราจักร ถึงสามดาราจักร เนื่องจากที่โลกเราและสุริยะจักรวาลหมุนเวียนภายใต้แรงโน้มถ่วงของดาราจักรทั้งสามประเด็นสำคัญก็คือด้วยสภาพความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมการแข่งขัน ตลอดจนสภาพแวดล้อมในขณะนี้ทำให้ร่างกายและจิตใจของมนุษย์เสื่อมถอยลง และยังรวมถึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดภัยพิบัติทั้งที่เกิดขึ้นและกำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต
ผู้ที่ตีความและนำเสนอความลับจากอดีตอันไกลโพ้น ทั้งจากมหาพีระมิดที่ประเทศอียิปต์ สโตนเฮนจ์ที่ประเทศอังกฤษ ตลอดจนปฏิทินมายาและศิลาสุริยะจากประเทศเม็กซิโก ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคตอันใกล้นี้ ก็คือ พระอาจารย์รัตน์ รตนญาโณ (พระครูอนุสนธิ์ประชาทร) เจ้าอาวาสวัดดอยเกิ้ง อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน

พระอาจารย์รัตน์ รตนญาโณ เป็นพระภิกษุผู้เชี่ยวชาญด้านญาณวิปัสสนาของพระพุทธศาสตรา ปัจจุบันท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดดอยเกิ้ง อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่มีความเชี่ยวชาญในการอบรมสั่งสอนการฝึกสมาธิภาวนา ทั้งสมาธิภาวนาในแนวทางสมถะกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน ตามแนวทางศาสตราพุทธเพื่อให้ทั้งนักบวชรวมทั้งฆราวาสญาติโยมได้รู้วิธีและมีโอกาสให้จิตพ้นจากสภาพความคิดปรุงแต่ง รวมถึงการสอนสมาธิเพื่อเสริมสุขภาพร่างกายจิตใจให้แข็งแรงด้วย ซึ่งในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาท่านได้ถ่ายทอดความรู้และวิธีการทำสมาธิจำนวนมากเพื่อช่วยเสริมสุขภาพให้กับผู้คนที่ประสบกับปัญหาสุขภาพต่างๆ โดยความรู้ที่ท่านนำมาสอนนั้นส่วนใหญ่มาจากญาณสมาธิของท่านเอง

การใช้ญาณสมาธิเพื่อสืบหาเหตุของความเจ็บป่วยนั้นได้นำท่านไปสู่ความรู้ใหม่เกี่ยวกับสาเหตุสำคัญของโรคภัยไข้เจ็บ โดยได้พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงสนามแม่เหล็กโลก (geomagnetic field) เพราะการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลอย่างยิ่งต่อสุขภาพของมนุษย์และปรากฏการณ์ภัยธรรมชาติต่างๆ ด้วย และการได้ล่วงรู้ถึงพฤติกรรมเส้นแรงแม่เหล็กโลกนี้เองจึงนำท่านให้เข้าถึงความลับของภูมิปัญญาจากอารยะธรรมในอดีต โดยท่านพบว่าในอดีตกาลนั้นมนุษย์มีวิวัฒนาการจนมีอารยะธรรมขั้นสูงซึ่งก็คือความรู้และความเข้าใจเรื่องการหมุนของโลกและระบบสุริยะจักรวาลรอบดาราจักรหรือทางช้างเผือก (Milkyway Galaxy) และสัมพันธ์กับดาราจักรเพื่อนบ้าน (galactic neighborthood) ที่สำคัญอีกสองดาราจักร คือ ดาราจักรเอ็ม31 หรืออาราจักรแอนโดรเมดา (M31, Andromeda) และดาราจักรเอ็ม33 หรือดาราจักรกลุ่มดาวสามเหลี่ยมไตรแองกูลัม (M33, Trianglum)

สำหรับในกลุ่มดาราจักรเพื่อนบ้านที่สัมพันธ์กับดาราจักรทางช้างเผือก มีดาราจักรน้อยใหญ่อยู่ร่วมกันถึงสี่สิบกว่าดาราจักร แต่ที่กล่าวว่าดาราจักร M31 กับ M33 มีความสำคัญก็เพราะ

ทั้งสองมีขนาดและมวลมากกว่าดาราจักรอื่นมาก อีกทั้งมีระยะห่างจากดาราจักรทางช้างเผือกไม่มากนัก ดังนั้นแรงโน้มถ่วงหรือแรงดึงดูดจากทั้งสองดาราจักรจึงแผ่อิทธิพลครอบคลุมถึงสุริยะจักรวาลและโลกของได้ โลกมนุษย์และสุริยะจักรวาลของเราจึงไม่ได้ถูกดึงดูดจากศูนย์กลางราราจักรทางช้างเผือกเพียงอย่างเดียวแต่ยังมีได้รับแรงดึงดูดจากดาราจักรอื่นด้วย ซึ่งก็คือ ดาราจักรM31 หรือแอนโดรเมดา รองลงมาคือ ดาราจักรทางช้างเผือก และ M33 หรือดาราจักรดาวสามเหลี่ยม ตามลำดับ

ความรู้เรื่องการหมุนของโลกและสุริยะจักรวาลที่หมุนรองระบบดาราจักรทั้งสามดาราจักรนี้เอง ส่งผลทำให้มนุษย์ในอดีตตั้งใจที่จะถ่ายทอดองค์ความรู้นี้สู่ชนรุ่นหลังเพราะไม่อยากให้ความรู้นั้นสาปสูญไปกับตัวเองหรืออยู่เพียงบนหิ้งเท่านั้น แต่เพื่อให้ชนรุ่นหลังได้ใช้และได้รับประโยชน์จากความรู้ดังกล่าว โดยสิ่งสำคัญที่ต้องการให้คนรุ่นหลังได้เข้าใจก็คือ การที่โลกตกอยู่ในอิทธิพลของแรงโน้มถ่วงขนาดใหญ่ถึงสามแห่ง และแน่นอนย่อมส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงต่อโลกและต่อชีวิตมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลกอย่างไร เพราะหากมนุษย์ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ก็จะไม่สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

วันเวลาในจักรวาล

ความรู้เรื่องดาราศาสตร์เบื้องต้น เช่น การหมุนรอบตัวเองของโลกและการหมุนรอบดวงอาทิตย์ ตลอดจนการเกิดฤดูกาล ทำให้รู้ว่าจะต้องเตรียมทำอะไรบ้างในแต่ละฤดูกาล เพราะฤดูกาลเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เป็นรอบๆ ซ้ำๆ กันอยู่ และการหมุนของโลกรอบดวงอาทิตย์นี้เองก็เป็นที่มาของการสร้างปฏิทิน และการกำหนดวันเดือนปี เป็นปีๆ ไป ปฏิทินที่เราใช้อยู่ในปัจจุบันจึงเป็นปฏิทินที่มีรอบการใช้งานครั้งละหนึ่งปี ตามระยะเวลาวงโคจรที่โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ เมื่อโลกหมุนครบรอบก็คือเวลาสิ้นปีที่สิ้นสุดการนับวันเดือนปีที่ใช้ตามปฏิทินของปีที่ผ่านมา และจะเป็นการเริ่มนับวันเวลาใหม่โดยใช้ปฏิทินของปีต่อไป ซึ่งโลกก็จะเริ่มหมุนรอบดวงอาทิตย์ใหม่อีกครั้ง

ความรู้ที่มนุษย์เราใช้ดวงอาทิตย์เป็นจุดศูนย์กลางการหมุนของโลกทำให้เกิดการคำนวณทางดาราศาสตร์เพื่อกำหนดการจัดแบ่งวันเวลาเป็นปฏิทิน แต่ทว่าโลกเราไม่ได้มีมิติการหมุนวนรอบดวงอาทิตย์เท่านั้น แต่โลกเรายังเป็นบริวารในระบบที่ใหญ่กว่าด้วย นั่นคือโลกหมุนวนรอบศูนย์กลางดาราจักรทางช้างเผือก เพราะดวงอาทิตย์ (และระบบสุริยะจักรวาล) เป็นบริวารและหมุนวนรอบดาราจักรทางช้างเผือกด้วย

ดังนั้นการหมุนของโลกรอบดวงอาทิตย์หนึ่งรอบทำให้เกิดเวลาหนึ่งปี ที่เรียกว่า “ปีดวงอาทิตย์” ในหนึ่งปีดวงอาทิตย์ประกอบด้วยฤดูกาลสามถึงสี่ฤดู ซึ่งเรียกว่า “ฤดูกาลดวงอาทิตย์” ในทำนองเดียวกัน ในหนึ่งรอบการโคจรรอบทางช้างเผือกจึงเรียกได้ว่าเป็น “ปีช้างเผือก” แล้วในหนึ่งปีทางช้างเผือกจะมีความเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เกิด “ฤดูกาลช้างเผือก” ได้เช่นเดียวกับฤดูกาลดวงอาทิตย์ แต่เนื่องจากระบบทางช้างเผือกใหญ่กว่าระบบสุริยะจักรวาลมาก ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และดาราศาสตร์ในยุคปัจจุบันของมนุษย์เรายังมีข้อจำกัดอยู่ เพราะเรายังไม่ทราบแน่ชัดถึงการวนรอบของเหตุการณ์หรือฤดูกาลในระดับดาราจักร จึงยังไม่รู้เลยว่าฤดูกาลดาราทางช้างเผือกมีหรือไม่ ซึ่งถ้ามีจะมีกี่ฤดู มีฤดูอะไรบ้าง หรือแต่ละฤดูจะมีลักษณะอย่างไร และขณะนี้เรากำลังอยู่ในช่วงฤดูกาลไหนของดาราจักรทางช้างเผือกและมันจะส่งผลต่อโลกเราอย่างไรบ้าง เพราะการทำปฏิทินในระดับดาราจักรไว้ใช้งานยังไม่มี

เหตุการทางธรณีวิทยา

ดังนั้นความรู้เกี่ยวกับวนรอบของเหตุการณ์ (หรือฤดูกาล) ในระดับดาราจักรต้องมีมากกว่านี้จึงจะจัดทำเนปฏิทินดาราจักรขึ้นมาได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยาก (เช่นทางช้างเผือก) เพราะมนุษย์เราพัฒนาความรู้ทางวิทยาศาสตร์เพียงไม่กี่ร้อยปีนี้เอง เมื่อเทียบกับเวลาปีดาราจักรทางช้างเผือกที่เราทราบในขณะนี้คือ ดวงอาทิตย์อยู่ห่างจากศูนย์กลางดาราจักรทางช้างเผือกเป็นระยะทางประมาณ 26,000 ปีแสง การโคจรรอบดาราจักรครบหนึ่งรอบใช้ระยะเวลาประมาณ 50 ล้านปี โดยมีอัตราเร็วในวงโคจร 215 กิโลเมตรต่อวินาที หรือ 1 ปีแสง ทุกๆ 1,400 ปี ดังนั้นเวลาหนึ่งปีดาราจักรทางช้างเผือกจึงมีค่าเท่ากับ 250 ล้านปี ซึ่งในทางธรณีวิทยาถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของโลก โดยเฉพาะเกิดอภิมหาแผ่นดินไหว (Hegaearthquake) และภูเขาไฟระเบิดมโหฬารนับครั้งไม่ถ้วนในช่วงเวลา 250 ล้านปีนั้น ผิวโลกตอนนั้นจึงร้อนจัดเป็นแนวยาวมาก และไฟไหม้เป็นอีกอภิมหาพิบัติภัยที่เรียกไฟบรรลัยกัลป์ หรือไฟไหม้โลกนั่นเอง (แต่พึงระลึกเสมอว่าตอนนั้นยังไม่มีมนุษย์มีแต่พืชและสัตว์เท่านั้น) การเกิดอภิมหาพิบัติภัยแผ่นดินไหวสึนามิและภูเขาไฟระเบิดนี้ย่อมก่อให้เกิดการสูญพันธ์ครั้งมโหฬารของสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ด้วยเหตุนี้จึงเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวทั่วโลก (ดูตาราง 1, 2, และ 3) ไม่ว่าจะเป็นทวีปอเมริกาเหนือ-ใต้ ยุโรป ออสเตรเลีย และแอนตาร์ติก ในไทยเราไม่น้อยหน้า จากการศึกษาของหน่วยวิจัยฯ โดยความร่วมมือทั้งจากญี่ปุ่นและออสเตรเลีย ทำให้เราพบว่า ข้อมูลทางธรณีวิทยาของประเทศไทยโดยเฉพาะจากข้อมูลการหาอายุหิน ทำให้เราทราบว่าได้เกิดการระเบิดของภูเขาไฟเป็นแนวยาวกว่า 700 กิโลเมตรตามแนวเหนือใต้ของประเทศ เช่น แนวภูเขาไฟจากลำปาง-แพร่-ระยอง และอีกแนวคือ เมืองเลย-เพชรบูรณ์-สระแก้ว-จันทบุรี ซึ่งเป็นการระเบิดมากมายหลายครั้งมากและในการระเบิดครั้งใหญ่นี้เองที่ทำให้เรามีทองคำ (เช่นที่เหมืองอัครา) และทองแดงมหาศาลในอดีต (ที่เมืองเลย) อย่างไรก็

ตาม การจะล่วงรู้วนรอบของเหตุการณ์หรือฤดูกาลในระดับดาราจักรก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อยสองร้อยล้านกว่าปีนั่นเอง เพื่อบันทึกข้อมูลนำมาทำเป็นปฏิทินดาราจักร ซึ่งก็สัมพันธ์กับแนวคิดทางธรณี (แปรสัณฐาน) ว่าช่วงเวลาสองรร้อยล้านปีนั้นมีเหตุการณ์ที่ประจวบเหมาะที่สามารถคำนวณหยั่งรู้ถึงวนรอบของเหตุการณ์ในระดับดาราจักรได้

แต่ระบบการโคจรยังไม่จบเพียงเท่านี้ เพราะการคิดคำนวณจะซับซ้อนขึ้นไปอีกเมื่อเราคำนึงถึงจุดอ้างอิงการหมุที่มากกว่าสองวง เมื่อคิดว่าโลก, สุริยะจักรวาลและดาราจักรทางช้างเผือกของเรา ยังได้รับแรงดึงดูดจากดาราจักรอื่นด้วย ทำให้เกิดการหมุนรอบระหว่างดาราจักรด้วยกันอีก ซึ่งในความเป็นจริงก็เป็นเช่นนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมทำให้เกิดระยะเวลา วัน เดือน ปี ระหว่างดาราจักรขึ้นมา หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่า วัน เดือน ปี ของกลุ่มดาราจักร หรือในอีกทางหนึ่งก็เรียกว่าระยะเวลา วัน เดือน ปี ของจักรวาลนั่นเอง แต่เมื่อเรานำคามรู้ท่าการโคจรรอบดาราจักรครบหนึ่งรอบกินเวลาทุก 50 ล้านปี ตัวเลขนี้มีความหมายทางธรณีวิทยามาก เพราะจากการที่ทางหน่วยวิจัยรวบรวมข้อมูลการหาอายุหินเราพบว่า 50 – 55 ล้านปีมีความหมายเพราะมหาทวีปภารตะอินเดียมาชนอย่างแรงกับทวีปเอเชีย อันเป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องกับแผ่นพม่าตะวันตกวิ่งเข้ามาประชิดกับจุลทวีปฉานไทย เมื่อประมาณ 100 ล้านปีที่ผ่านมา (ดู Charusiri และคณะ, 2002) น่าแปลกจุลทวีปฉานไทยมาประชิดกับจุลทวีปอินโดจีนเมื่อประมาณ 240 – 250 ล้านปี และในการตีความของของเรา การเปิดของอ่าวไทย ทะเลจีน และทะเลอันดามัน (ตลอดจนทะเลญี่ปุ่น) ก็เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อประมาณ 25 – 30 ล้านปีที่แล้วมานี่ ตัวเลขของชนเผ่ามายันมาสอดคล้องกับเหตุการณ์ทางธรณีวิทยา ที่ทำให้เกิดแผ่นดินไหว สินามิ และภูเขาไฟระเบิดอย่างบังเอิญ คนมายาไม่น่ามีความรู้ทางธรณี (หรือมีแต่เราไม่รู้เพราะเขาอาจได้รับวิทยาการจากมนุษย์โลกอื่น) แต่มีความรู้ทางดาราศาสตร์เป็นเลิศ (ต้องไม่พยายามทำให้ดาราศาสตร์กับโหราศาสตร์เป็นเรื่องเดียวกันนะ ... จะ ย.ต.ห.เลย... เอาแค่พอสัมพันธ์กันได้ เพราะเพียงแต่การปรับเปลี่ยนไม่เอาดาวพลูโตเป็นหนึ่งในระบบสุริยะจักรวาลคุณโหราศาสตร์ก็แทบงงแล้ว)

ด้วยเหตุนี้ เมื่อคำนึงถึงระยะเวลาของกลุ่มดาราจักรแล้ว การเข้าใจปรากฏการณ์ในระดับกลุ่มดาราจักรจึงต้องมีความรู้เรื่องการวนรอบของเหตุการณ์หรือฤดูกาลในระดับกลุ่มดาราจักรเช่นกัน ซึ่งคงต้องเป็นความรู้ทางคณิตศาสตร์และฟิสิกส์ดาราศาสตร์ชั้นสูงมากจึงจะแก้ปัญหาที่ซับซ้อนเช่นนี้ได้ ความรู้ที่เกิดขึ้นย่อมนำไปสู่บทสรุปขององค์ความรู้การสร้างเป็นปฏิทินของกลุ่มดาราจักร หรือ “ปฏิทินจักรวาล” ขึ้นมา เพื่อให้รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่งวันจักรวาล หรือหนึ่งเดือนจักรวาล จนกระทั่งถึงหนึ่งปีจักรวาล ว่ามีการวนรอบเหตุการณ์ในระดับจักรวาลอะไรและอย่างไรบ้าง ที่จะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงมายังกลุ่มดาราจักรทั้งหมด จนกระทั่งมีผลการเปลี่ยนแปลงมายังโลกจนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยาแบบค่อยเป็นค่อยไปที่เคยเห็น

ทุกวัน เช่น แผ่นดินไหว หรือแผ่นดินถล่มเล็กๆ จนมาถึงการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยาอย่างใหญ่หลวง รวดเร็ว และรุนแรงมาก เช่น สึนามิ แผ่นดินไหวใหญ่ และภูเขาไฟระเบิดใหญ่ๆ และชีวิตมนุษย์แต่ละคน การล่วงรู้ที่แน่ชัดจึงช่วยให้เราเตรียมการรับมือได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะช่วยลดความเสี่ยงและความเสียหายได้มากหากเหตุเปลี่ยนแปลงที่วนกลับเข้ามานั้นมีความรุนแรงในลักษณะทำให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติในรูปแบบต่างๆ

ปฏิทินจักรวาล

การสร้างปฏิทินจักรวาลนั้นจึงต้องอาศัยความรู้ที่ผ่านการสะสมมาอย่างยาวนาน จนรู้รอบเหตุการณ์เป็นอย่างดี ซึ่งหากเทียบกับความรู้ดาราศาสตร์ในยุคปัจจุบัน แต่สำหรับการทำปฏิทินระดับกลุ่มดาราจักรแล้วยังเป็นเรื่องที่ยากอยู่ที่จะไปถึง ด้วยความรู้ที่เรามีอยู่ในปัจจุบันยังอยู่ในขอบเขตของการทำปฏิทินที่ใช้จุดอ้างอิงการหมุนมากกว่านั้น จึงมีความสลับซับซ้อนและมีระบบที่ใหญ่กว่ามาก

บทสรุปของความรู้ที่นำมาสร้างเป็นปฏิทินของกลุ่มดาราจักร หรือ “ปฏิทินจักรวาล” นี้เอง คือสิ่งที่พระอาจารย์รัตน์ รตนญาโณ ได้ล่วงรู้ถึงความลับของภูมิปัญญาจากอารยะธรรมในอดีตว่าองค์ความรู้ในการสร้างปฏิทินจักรวาล ที่บันทึกและคำนวณเหตุการณ์ที่จะเกิดวนรอบตามวาระที่กำหนดเป็นปฏิทินคือความรู้ที่นำไปสร้างเป็นปฏิทินมายา รวมไปถึง ศิลาสุริยะ สโตนเฮนจ์ และสฟิงซ์กับมหาพีระมิดแห่งเมืองกิซา ซึ่งทั้งหมดล้วนถูกสร้างขึ้นมาจากหลักการและองค์ความรู้อย่างเดียวกันเพียงแต่ให้รายละเอียดและจุดที่เน้นไม่เหมือนกัน

โดยองค์ความรู้นี้ คือ ความรู้ที่ใช้ในการคำนวณเหตุการณ์ทางดาราศาสตร์ในระดับกลุ่มดาราจักร ที่เกิดขึ้นจากการประมวลและการคำนวณตำแหน่งของโลกเทียบกับจุดอ้างอิงหรือจุดศูนย์กลางการหมุนจำนวน 4 จุดหลักที่สำคัญ ที่แต่ละจุดส่งแรงโน้มถ่วงเข้ามามีอิทธิพลต่อโลกเรา นั่นคือ

จุดที่หนึ่ง คือ แรงโน้นถ่วงหรือแรงดึงดูดจากดวงอาทิตย์
จุดที่สอง คือ แรงดึงดูดจากดาราจักรทางช้างเผือก
จุดที่สาม คือ แรงดึงดูดจากดาราจักรไตรแองกูลัม และ
จุดที่สี่ คือ แรงดึงดูดจากดาราจักรแอนโดรเมดา

ผลจากแรงโน้มถ่วงหรือแรงดึงดูดทั้งสี่จุดนี้จึงทำให้เกิดวงโคจรซ้อนทับและสัมพันธ์กันเป็นชั้นๆ เริ่มจากวงโคจรเล็กสุดไปหาใหญ่สุด ได้แก่

(1) วงโคจรที่โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ โดยมีจุดศูนย์กลางการหมุนอยู่ที่ดวงอาทิตย์ที่อยู่ทางทิศตะวันออก ตามระนาบการหมุนที่วางตัวในแนวทิศตะวันออก-ตะวันตก

(2) วงโคจรที่โลกและดวงอาทิตย์หมุนรอบดาราจักรทางช้างเผือก โดยมีจุดศูนย์กลางการหมุนอยู่ที่ใจกลางดาราจักรทางช้างเผือกซึ่งอยู่ทางทิศเหนือ ตามระนาบกาหมุนที่วางตัวในแนวทิศเหนือ-ใต้ และ

(3) วงโคจรที่ทั้งดาราจักรทางช้างเผือกกับดาราจักรไตรแองกูลัม โดยหมุนรอบดาราจักรแอนโดรเมดาและมีจุดศูนย์กลางการหมุนอยู่ที่ใจกลางดาราจักรแอนโดรเมดาซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ-ตะวันตกเฉียงใต้

สำหรับดาราจักรทางช้างเผือกกับดาราจักรไตรแองกูลัมนั้น ก็มีแรงโน้มถ่วงที่ส่งออกมาเชื่อมโยงเข้าหากันอยู่ แต่ไม่ได้เกิดวงโคจรระหว่างกันเพราะขนาดแรงโน้มถ่วงไม่ห่างกันมากจนสามารถดึงดูดอีกดาราจักรหนึ่งให้เป็นบริวารได้ แต่แรงโน้มถ่วงจากดาราจักรทั้งสองนี้ก็ส่งผลและมีอิทธิพลมากต่อดวงดาวที่อยู่ระหว่างดาราจักรทั้งสองนั้น โดยเฉพาะต่อระบบสุริยะจักรวาลและโลกมนุษนย์ โดยในขณะที่ดาราจักรทางช้างเผือกอยู่ทางทิศเหนือของระบบสุริยะ ส่วนดาราจักรไตรแองกูลัมนั้นจะตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของระบบสุริยะเรา

ภูมิปัญญาจากอารยะธรรมในอดีตที่ใช้ในการคำนวณเหตุการณ์ทางดาราศาสตร์ในกลุ่มดาราจักรก็คือการคำนวณตำแหน่งของโลกและเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตามมาเมื่อโลกเคลื่อนไหวหมุนเวียนไปตามวงโคจรที่เกี่ยวข้องทั้งหมดตามระยะเวลาที่ผ่านไป เพราะเมื่อตำแหน่งของโลกเปลี่ยนไปเมื่อเทียบกับจุดอ้างอิงการหมุนในแต่ละจุดก็จะเกิดค่าความแตกต่างของปัจจัยที่สำคัญหลายประการ เช่น ระยะทางหรือความใกล้ไกล ทิศทางและมุมที่กระทำต่อกัน ตลอดจนขนาดของแรงโน้มถ่วงที่เกิดขึ้นอันเป็นผลจากระยะทางดวงดาวนั้นนั่นเอง

เหตุที่ค่าความแตกต่างของปัจจัยที่เกิดขึ้นมีผลต่อระบบดาวมากเพราะตามธรรมชาติวงโคจรของระบบดาวนั้นมีลักษณะเป็นวงรีไม่ใช่วงกลม ระยะห่างของวงโคจรจากจุดอ้างอิงแต่ละจุดจึงไม่เท่ากันเพราะมีทั้งระยะที่ใกล้ที่สุดและไกลที่สุดของวงโคจร ดังนั้นเมื่อดาวเกิดการเปลี่ยนตำแหน่งเข้าสู่ระยะที่ใกล้ที่สุดและไกลที่สุดของวงโคจร ค่าความแตกต่างที่เปลี่ยนตามไปจึงมีผลต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไปมากเนื่องจากความแรงของแรงโน้มถ่วงเกิดการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

องค์ความรู้จากอารยะธรรมในอดีตทำให้เราได้พบว่า ระหว่างดาราจักรทั้งสองจะมีพื้นที่อยู่ช่วงหนึ่งที่รัศมีของแรงดึงดูดของทั้งสองดาราจักรซ้อนเลื่อมกันอยู่ โดยขอบรัศมีแรงดึงดูดของดาราจักรทั้งสองต่างก็เคลื่อนเข้าไปในรัศมีแรงดึงดูดของกันและกันได้ โดยขนาดและลักษณะ

รูปทรงของพื้นที่ดังกล่าวก็จะมีการเปลี่ยนแปลงมากน้อยสลับกันไป ไปตามเวลา ดังนั้นเมื่อใดที่โลกและสุริยะจักรวาลโคจรมาอยู่ระหว่างดาราจักรทางช้างเผือกกับดาราจักรไตรแองกูลัม และเคลื่อนเข้ามาอยู่ในพื้นที่ซึ่งแรงดึงดูดของทั้งสองดาราจักรซ้อนทับกันอยู่ จะเกิดเหตุการณ์ที่สำคัญอยู่สองเหตุการณ์ คือ

เหตุการณ์แรก เมื่อโลกและสุริยะจักรวาลอยู่ใกล้กับศูนย์กลางดาราจักรทางช้างเผือกมากที่สุด และอยู่ห่างไกลจากศูนย์กลางดาราจักรไตรแองกูลัมมากที่สุด ซึ่งส่งผลให้แรงดึงดูดจากทางช้างเผือกที่มีต่อโลกและสุริยะจักรวาลสูงขึ้น ในขณะที่แรงดึงดูดถ่วงจากไตรแองกูลัมที่มีต่อโลกและสุริยะจักรวาลอ่อนกำลังลง หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งคือ โลกและสุริยะจักรวาลเคลื่อนที่ลึกเข้าไปในพื้นที่รัศมีแรงดึงดูดของทางช้างเผือกมากกว่าของไตรแองกูลัม

เหตุการณ์ที่สอง โลกและสุริยะจักรวาลอยู่ใกล้กับศูนย์กลางดาราจักรนไตรแองกูลัมที่สุดและอยู่ห่างไกลจากศูนย์กลางดาราจักรทางช้างเผือกที่สุด ซึ่งจะส่งผลให้แรงดึงดูดจากไตรแองกูลัมที่มีต่อโลกและสุริยะจักรวาลสูงขึ้น ในขณะที่แรงโน้มจากทางช้างเผือกที่มีต่อโลกและสุริยะจักรวาลอ่อนกำลังลง หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งคือ โลกและสุริยะจักรวาล เคลื่อนที่ลึกเข้าไปในพื้นที่รัศมีแรงดึงดูดของไตรแองกูลัมมากกว่าทางช้างเผือกนั่นเอง

เหตุการณ์ทั้งสองกรณีนี้จะเกิดสลับกันไปมาตามวาระที่โลก, สุริยะจักรวาล และดาราจักรทั้งสองเดินทางไปตามวงโคจร ซึ่งผู้มีปัญญาจากอดีตได้ใช้ความรู้นี้เป็นประโยชน์ในการกำหนดเวลาเป็นยุคสมัยเพื่อทำปฏิทินของกลุ่มดาราจักรหรือ “ปฏิทินจักรวาล“ ขึ้นมา สิ่งที่ใช้เป็นตัวกำหนดเวลาในการเปลี่ยนยุคสมัย ก็คือ การเปลี่ยนแนวการวางตัวของแกนโลกและสุริยะจักรวาล อันเป็นผลมาจากอิทธิพลแรงโน้มถ่วงที่เปลี่ยนไปในแต่ละครั้งที่โลกเราได้รับอิทธิพลจากแรงดึงดูดมากน้อยสลับกันไปจากดาราจักรทั้งสอง

เช่นในกรณีแรก โลกและสุริยะจักรวาลเคลื่อนที่ลึกเข้าไปในรัศมีแรงดึงดูดของทางช้างเผือกมากกว่าไตรแองกูลัม ทำให้ช่วงเวลานี้แนวการวางตัวของแกนโลกและสุริยะจักรวาลรับแรงดึงดูดจากทางช้างเผือกมากกว่าไตรแองกูลัม ดังนั้น แกนโลกและสุริยะจักรวาลจึงถูกอิทธิพลแรงดึงดูดจากทางช้างเผือกดึงแกนโลกและสุริยะจักรวาลชี้เข้าไปหาศูนย์กลางดาราจักรทางช้างเผือกทางทิศเหนือ และมีแนวการวางตัวของแกนโลกและสุริยะจักรวาลอยู่ในแนวทิศเหนือ-ใต้ จึงเป็นผลให้เกิดขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ขึ้นมา แต่แกนโลกของเราไม่ได้ชี้ตรงไปทางทิศเหนือภูมิศาสตร์จริงๆ เนื่องจากแกนโลกเอียงประมาณ 23.5 องศา ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะอิทธิพลแรงโน้มถ่วงจากดาราจักรไตรแองกูลัมที่อยู่ทางศิศตะวันออก ซึ่งโลกเราก็ยังอยู่ในพื้นที่รัศมีแรงโน้มถ่วง

ของทั้งสองดาราจักรที่ซ้อนเลื่อมกันอยู่ แกนโลกจึงยังคงรับแรงดึงดูดจากดาราจักรไตรแองกูลัม แต่ว่าน้อยกว่าทางช้างเผือกเท่านั้น ความสมดุลจากการถ่วงดุลของแรงโน้มถ่วงจากทั้งสองดาราจักรจึงทำให้แกนโลกเอียงไปประมาณ 23.5 องศา

โลก การวางตัวของแกนโลก อยู่ใน แนวทิศเหนือ-ใต้ และมีขั้วของระบบดาวชี้ไปทางทิศเหนือเข้าหาทางช้างเผือกจึงทำให้เราทราบว่าโลกและระบบสุริยะของเรากำลังอยู่ในยุคที่แกนโลกและระบบสุริยะอิงอยู่กับศูนย์กลางดาราจักรทางช้างเผือก

ดังนั้น ต่อไปในอนาคตอันนานไกล (อาจเป็นล้านหรือหลายล้านปีก็ได้) โลกและระบบสุริยะก็จะต้องเข้าสู่การสิ้นยุคเก่าและการเริ่มต้นยุคใหม่ โดยแกนโลกและระบบสุริยะที่เคยชี้ไปทางทิศเหนือเข้าหาทางช้างเผือก จะเปลี่ยนเป็นชี้เข้าหาไตรแองกูลัมทางทิศตะวันออกและมีแนวการวางตัวของแกนอยู่ในแนวทิศตะวันออก-ตะวันตกแทน

ยิ่งกว่านั้นองค์ความรู้จากอารยะธรรมในอดีตได้บอกให้กับคนรุ่นหลังได้ทราบว่ารอบเหตุการณ์เปลี่ยนแนวการวางตัวของแกนโลกแต่ละครั้งนั้น ไม่ได้เกิดแบบค่อยเป็นค่อยไป แต่จะมีแรงอันมหาศาลจากอวกาศมาเป็นแรงผลักดัน ทำให้แกนโลกเคลื่อนย้ายไปอย่างรุนแรงและรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งแกนโลกจนทำให้เกิดการสลับขั้วแกนโลกหรือสนามแม่เหล็กในทางธรณีวิทยาอาจเป็นผลมาจากเหตุการณ์นี้ ผลที่ตามมาก็คือในขณะที่มีแรงผลักดันแกนโลกให้เคลื่อนย้ายไปนั้น จะมีแรงปฏิกิริยาตอบสนองจากแกนโลกและสสารวัตถุในโลกที่มีสภาพกึ่งของเหลวหรือพลาสติกเพื่อต่อต้านแรงที่เข้ามากระทำเพื่อรักษาสภาพสมดุลย์ของโลกไว้ตามธรรมชาติ การสั่น การกระตุกหรือแกว่งตัวอย่างรุนแรง ซึ่งเป็นสาเหตุของการเกิดภัยพิบัติไปทั่วโลก รวมไปถึงอีกลักษณะหนึ่งคือ แรงกดอัดดันอย่างหนักหน่วงจากอวกาศจะเข้ามากดอัดแผ่นทวีปตามรอยเลื่อนของโลกให้เปลือกโลกแต่ละแห่งเกิดการเคลื่อนตัวทั้งในลักษณะยกตัวขึ้นและยุบตัวลงไป ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของโลกอย่างกว้างขวาง ซึ่งลักษณะนี้ก็เป็นสาเหตุของการเกิดพิบัติใหญ่อีกเช่นกัน ในทางธรณีวิทยาถือว่ากระบวนการจากภายนอกโลก (extraterrestrial process) เป็นตัวการใหญ่ที่ขับเคลื่อนจนเป็นเหตุให้เกิดการสลับขั้วแม่เหล็ก (magnetic pole reversal) ได้

การเปลี่ยนแนวการวางตัวของแกนโลกและภัยพิบัติครั้งใหญ่ที่เกิดตามมา รวมไปถึงสัญญาณเตือนภัยก่อนเกิดเหตุและสภาพหลังจากที่แกนโลกได้แปลี่ยนไปแล้วจนกระทั่งเข้าสู่สมดุลของแกนโลกใหม่ ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ผู้มีปัญญาจากอดีตตั้งใจจะถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ที่ตนได้ผ่านมาสู่คนรุ่นหลัง เพื่อให้คนรุ่นหลังได้รับรู้และเข้าใจถึงวนรอบความเปลี่ยนแปลงของ

ระบบดาราจักรเพื่อจะได้เตรียมตัวเผชิญกับเหตุอันตายไอ้อย่างปลอดภัย ดังนั้น หลังจากผ่านช่วงเวลาการเปลี่ยนยุคมาแล้วผู้คนที่รอดชีวิตมาได้จึงพยายามหาช่องทางเพื่อจะสืบสานภูมิปัญญาของวิทยาการที่เจริญก้าวหน้าในครั้งนั้นให้คงอยู่ต่อไป อีกทั้งยังเป็นการสร้างหลักฐานที่ดีที่สุดที่แสดงถึงการเคยดำรงคงอยู่ของมนุษย์ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการอย่างสูงในอดีต

โบราณสถาน เช่น สโตนเฮนจ์ สฟิงซ์และมหาพีระมิดแห่งเมืองกชา นับว่าเป็นหลักฐานที่พิสูจน์ถึงความล้ำหน้าทางเทคโลโลยีและวิศวกรรมการก่อสร้าง เพราะแม้แต่ในปัจจุบันการสร้างสิ่งเหล่านี้ด้วยเทคโรโลยีเราในปัจจุบันเองทำได้ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากยังตอบโจทย์ปัญหาเรื่องวิธีการก่อสร้าง นับตั้งแต่การตัดหิน การขนย้ายหิน การจัดวางหินให้เกิดความสมมาตรของรูปทรงอย่างมีนัยสำคัญ และแน่นอนที่สุดคือวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของผู้สร้างมันขึ้นมา จนหลายครั้งที่มีนักวิทยาศาสตร์บางท่าน เสนอว่าอาจเป็นเพราะมนุษย์ต่างดาวที่ชำนาญเทคโนโลยีมากกว่ามนุษย์เราในสมัยนั้นเป็นผู้สร้าง

อาจกล่าวได้ว่าปฏิทินมายาและศิลาสุริยะ แสดงถึงความก้าวหน้าทางคณิตศาสตร์และดาศาสตร์รวมไปถึงความคิดสร้างสรรค์อันแยบยลในการประดิษฐ์ปฏิทินวงล้อที่ทำจากหินและวิธีการแกะสลักหิน ปฏิมใกรรมและวัตถุโบราณเหล่านี้ล้วนเต็มไปด้วยปริศนาว่าชาวมายาเมื่อพันกว่าปีก่อนคิดต้นสิ่งเหล่านี้มาได้อย่างไร พอๆ กับความลึกลับของความเป็นมาและการหายสาบสูญไปของพวกเขา

การสืบค้นความลับของเหตุการณ์ในอดีตกาลโดยใช้ญาณสมาธินับเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่สามารถใช้สืบค้นเรื่องในอดีตได้หากจิตได้รับการฝึกฝนอย่างมากจนกระทั่งสามารถในการมองย้อนอดีตได้ ซึ่งในทางพระพุทธศาสนาได้บัญญัติไว้เป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งเพื่อใช้ทำลายอวิชชาและเพื่อรู้เหตุปัจจัยของการสืบต่อภพชาติและพัฒนาจิตจนยุติการสืบต่อ พระ เณร อุบาสก อุบาสิกา หรือฆราวาส ที่ได้ฝึกปฏิบัติธรรมตามแนวทางที่ถูกต้องก็มีโอกาสได้บรรลุถึงญาณสมาธิที่สามารถมองย้อนเหตุการณ์ในอดีตได้ แต่จะได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับกำลังญาณสมาธิของแต่ละคน ความบริสุทธิ์ของจิตที่ละคลายกิเลสได้ เพราะพลังญาณสมาธิที่เพิ่มขึ้นย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับกิเลสที่ลดลง

อดีตอันล้ำหน้า

กว่ายี่สิบปีแล้วที่พระอาจารย์ รัตน์ รตนญาโณ ได้ใช้ญาณสมาธิล่วงรู้ประวัติศาสตร์ความเป็นมาของ สฟิงซ์กับมหาพีระมิดแห่งเมืองกิชา และได้กล่าวถึงอารยะธรรมในอดีตที่ความรู้

วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าถึงขั้นล้ำหน้ากว่าเทคโนโลยีในโลกปัจจุบัน แต่วิทยาการและอารยะธรรมขั้นสูงนั้นก็ต้องมีอันล่มสลายไป โดยที่ความเจริญในอดีตนั้นเหลือไว้เพียงสิ่งก่อสร้างและสิ่งประดิษฐ์ อย่างเช่น สฟิงซ์กับมหาพีระมิด ที่คนในยุคปัจจุบันแทบนำมาใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลยนอกเสียจากกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ทำรายได้ให้แก่เจ้าของประเทศเท่านั้น และยังต้องการการสืบค้นเพื่อหาสาเหตุสำคัญของการล่มสลายเหล่านี้

ท่านต้องหาวิธีช่วยเหลือลูกศิษย์ที่ป่วยหนักจนเป็นเหตุให้ท่านต้องใช้ญาณสมาธิอย่างแรงกล้าช่วยเหลือจนในที่สุดจึงได้ล่วงรู้คุณประโยชน์และวิธีการใช้งานจากวัตถุรูปทรงพีระมิดมาเพื่อเสริมสุขภาพ และนับจากนั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันท่านก็ได้สร้างอุปกรณ์พีระมิดเสริมสุขภาพและเสริมการทำสมาธิ จนเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย

จวบจนปี พ.ศ. 2552 พระอาจารย์ได้ไขปริศนาความลับของสโตนเฮนจ์ ซึ่งมีควมเป็นมาเกี่ยวข้องกับอารยะธรรมในอดีตที่เจริญก้าวหน้าที่ได้สร้างตัวสฟิงซ์กับมหาพีระมิดไว้ และในปี พ.ศ. 2553 พระอาจารย์ได้ตีความปฏิทินมายาและศิลาสุริยะ ซึ่งเรื่องราวความเป็นมาก็ยังเกี่ยวข้องกับอารยะธรรมจากอดีตที่เจริญก้าวหน้าที่ได้สร้างสฟิงซ์กับมหาพีระมิดและสโตนเฮนจ์ได้ และถึงปี พ.ศ. 2554 ทางการของประเทศเม็กซิโกได้เปิดเผยศิลาจารึกที่กล่าวว่าเป็นปฏิทินมายาชุดที่สองที่ยืนยันปฏิทินชุดแรก จึงบเป็นเหตุให้พระอาจารย์รัตน์ รตนญาโณ ได้มาไขปริศนาจากมุมมองของท่านอีกครั้ง

ตาราง 1. บรรพรตรังสรรค์ของทวีปอเมริกาเหนือ แสดงช่วงอายุที่สำคัญๆ ในการก่อเกิดเทือกเขาในอดีต

ชื่อบรรพรตรังสรรค์ (Orogeny)	อายุ (ล้านปี)
Wopmay Orogeny	~ 2,000
Big Sky Orogeny	~ 1,700
Mazatzal	~ 1,500 – 1,600
Grenville	~ 1,100 – 1,000

ตาราง 2. บรรพรตรังสรรค์ของทวีปแอนตาร์กติกา แสดงช่วงเวลาที่สำคัญในการก่อเกิดเทือกเขาในอดีต

ชื่อบรรพรตรังสรรค์ (Orogeny)	อายุ (ล้านปี)
Ross Orogeny	500
Nimrod	1,000
Ruker	2,000
Insell	2,500 – 2,600
Raner	3,500
Napier	4,000

ตาราง 3. บรรพรตรังสรรค์ของทวีปออสเตรเลียและช่วงอายุที่สำคัญในการเกิดเทือกเขา

ชื่อบรรพรตรังสรรค์ (Orogeny)	อายุ (ล้านปี)
Sleaford	2,500
Glenburgh	2,000
Kimban	1,750
Isan	~ 1,500
Musgrave	~ 1,000
Lachlan	~ 500
Hunter – Bowen	~ 250